

შიხების კიოსკთან

ერთხელ შემთხვევით ნაყინის კიოსკთან ერთმანეთს შეხედა სამი ცერტოდენა: ხავსიწვერა, წალანახევარა და მუფთა. სამივენი ისეთი ტანმორჩილები იყვნენ, რომ ნაყინის გამყიდველ ქალს ერთი შეხედვით გნომები ეგონა.

გარდა მისა, ცერტოდენებს სხვა თავისებურებაც გააჩნდათ: ხავსიწვერას რბილი ხავსის წეერი წამოზრდოდა, რომელშიც მშვენიერი წითელი მოცვი ხარობდა. წალანახევარას ცხვირწაჭრილი წალები ეცვა, რაღაც უფრო მოხერხებულად ამოძრავებდა თითებს. მუფთა კი ჩვეულებრივი ტანსაცმლის მაგიერ სქელ მუფთას ატარებდა, საიდანაც ქოჩორი და ქუსლები მოუჩანდა მხოლოდ.

ისინი მიირთმევდნენ ნაყინს და ცნობისმოყვარეობით ათვალიერებდნენ ერთმანეთს.

— მაპატიეთ, — თქვა ბოლოს მუფთამ. — შეიძლება ვცდები, მაგრამ ასე მგონია. რომ ჩეენ რაღაცა გვაქვს საერთო.

— მეც ასე მგონია, — თავი დააქნია წალანახევარამ.

ხავსიწვერამ მოაციცქნა ხავსს რამდენიმე კენკრა და ახალ ნაცნობებს გაუწიოდა:

— მიირთვით. ნაყინს მუზე უხდება.

— მეშინია, ვილაც ქარაფშუტა არ გეგონოთ, მაგრამ კარგი იქნებოდა, ერთხელ კიდევ შევხვედროდით ერთ-მანეთს. — თქვა მუტთამ. — კავაო დაგველია და გვემუსა-იფა.

— ამას რა აჯობებდა, — გაუხარდა წალანახევარს. — სიამოვნებით მიგიშვევდით ჩემთან სახლში, მაგრამ სახლი არა მაქვს. ბავშვობიდან ემოგზაურობ.

— სწორედ ჩემსავით მოქცეულხარ, — თქვა ხავსი-წვერამ.

— როგორი დამთხვევა! — წამოიძიხა მუტთამ. — მეც ასე ვიქცევი. მაშ, ჩვენ სამივე მოგზაური კყოფილვართ.

მან ნაყინის ქალალდი სანავე ყუთში ჩააგდო და „ელვა“ შესაკრავი აიწია. მისი მუტთა მხოლოდ ასე იქვრებოდა და იხსნებოდა.

ამასობაში დანარჩენებმაც შეჭამეს ნაყინი.

— როგორ ფიქრობთ, არ აჯობებდა სამივეს ერთად გვეცხოვრა? — სიტყვა ჩაურთო წალანახევარამ. — მოგზაურობაც ბევრად სასიამოვნო იქნებოდა.

— რა თქმა უნდა, — სიხარულით დაეთანხმა ხავსი-წვერა.

— ბრწყინვალე აზრია, — გაიძალრა მუტთა. — შესანიშნავია.

— მაშ, გადაწყდა, — თქვა წალანახევარამ. — მაგრამ შეერთებამდე თითო ნაყინი კიდევ ხომ არ გვიჭამა?

კველა სიამოვნებით დათანხმდა და თითო-თითო ნაყინი კიდევ მიირთვეს.

— სხვათა შორის, მე მანქანა მყავს და თუ თქვენ საწინააღმდეგო არაფერი გვქნებათ, ის იყოს ჩვენი სახლი.

8

ბორბლებზე შემდგარი სახლი გვექნება. — შესთავაზა მუ-
ტთამ.

— ოთი, რას ამბობ! — გაავრძელა ხავსიწვერამ. — მაგის წინააღმდეგი ვინ იქნება?

— მართალი ხარ, მართალი, — დაემოწმა წალანახევა-
რა. — მანქანით მოგზაურობას რა სჯობს.

— მერე სამივე მოვთავსდებით? — იკითხა ხავსიწვე-
რამ.

— ფურგონია, — უპასუხა მუტთამ. — ადგილი ყველას გვიყოფა.

— შევენიერია! — მხიარულად დაუსტვინა წალანახე-
ვარამ.

— კარგია, კარგი! — შვებით ამოისუნოქა ხავსიწვე-
რამ. — რა მოხდა, ვიყოთ ვიწროდ. გულს მაინც ვადივი-
ყოლებთ.

— სად დგას ბორბლებზე შემდგარი სახლი? — პკითხა წალანახევარამ.

— ფოსტის ახლოს, — უპასუხა მუტთამ. — ფოსტიდან ორი ათეული წერილი მაინც გაეგზავნე.

— ორი ათეული! — გაოცდა ხავსიწვერა. — ა, მესმის, თურმე რამდენი მეგობარი გყოლია.

— არა, პირიქით, — გაიცინა შემცბარმა მუტთამ. — მე-
გობრებს კი არა, ჩემს თავს მივწერე.

— შენს თავს უგზავნი წერილებს? — გაოცდა ახლა წალანახევარა.

— გესმით თქვენ, ძლიერ მიიამოენებს წერილების მი-
ღება, — თქვა მუტთამ. — მეგობრები კი არა მყავს. სულ
მარტოდმარტო ვარ. პოდა, ჩემს თავს უუგზავნი წერი-
ლებს. საერთოდ მოთხოვნამდე ვწერ. წერილს ერთი ქალა-
ქიდან ვგზავნი, მეორეში ჩავდივაზ და იქ ვიღებ.

9

— ვერაფერს იტუვი, მიმოწერის მეტისმეტად თავისებური საშუალებაა, — დასკვნა ხავსიწვერამ.

— ძალიან გონებამახვილური საქციელია, — დაემოწმა წალანახევარია. — მივირთვათ კადევ თითო ნაყინი?

— რა თქმა უნდა, — დაეთანხმა ხავსიწვერა.

— არც მე ვარ წინააღმდეგი, — თქვა მუფთამ. — ასე მგონია, ჩვენ ერთხელ მაინც უნდა გაგვესინჯა შოკოლადის ნაყინი. მართალია, ცოტა ძეირია ჩვეულებრივ ნაღების ნაყინზე, მაგრამ ასეთი მოულოდნელი და შესანიშნავი შეხედრა ღირს იმად, რომ კაპიკები არ დავინანოთ.

სიმივემ იყიდა თითო-თითო შოკოლადის ნაყინი და ჩუმად პირი ჩაიტკბარუნა.

— ტებილია, — თქვა ბოლოს ხავსიწვერამ. — ჩვეულებრივ ნაყინზეც ტებილია.

— მართალია, — დაემოწმა წალანახევარია.

— ძალიან, ძალიან გემრიელია. უბრალოდ საოცარი კისელია, — თქვა მუფთამ.

— რაო, რა თქვი? — ხავსიწვერამ გაოცებით შეხედა მუფთას. — რა კისელი? ჩვენ ხომ შოკოლადის ნაყინს ვჰამთ? იქნებ ვცდები?

— იპ, თუ შეიძლება, მაპატიეთ, — შეცბა მუფთა. — რასაკვირველია, ჩვენ შოკოლადის ნაყინს მივირთმევთ. რა კისელი, რის კისელი, მაგრამ იცლელდები თუ არა, მაშინვე ტებილეულის სახელები ერთმანეთში ამერევა.

— შოკოლადის ნაყინს მიირთმევ და რაღა გაღელვებს? — გაოცდა ხავსიწვერა. — რა არის ასაღელვებელი?

— ნაყინმა კი არ ამაღელვა, — იუსსნა მუფთამ. — მე თქვენმა გაცნობამ ამაღელვა, და როგორც ამბობენ, ეს სამო დელვაა. მოელი ჩემი ცხოვრება საშინელ მარტობაში გავატარე და უცებ ვიპოვე ისეთი შესანიშნავი თანა-

მგზავრები, როგორიც თქვენი ხართ. ეს ამბავი ყველას ააღელვებდა.

— შეიძლება, — თქვა წალანახევარიამ. — მე, ყოველ შემთხვევაში, შოკოლადის ნაყინიც მაღელვებს. ერთი შემხედვეთ, მდელვარებისაგან სულ ვცახცახებ.

მართლა ძლიერ ცახცახებდა. სახეც სულ გალურჯებოდა.

— გაციებულხარ, — მოისაზრა ხავსიწვერამ. — ეტყობა, ნაყინმა ვავნო.

— როგორც ჩანს, — დაეთანხმა წალანახევარა.

— არა ღირს მეტი ნაყინის ჭამა, — შეშინდა მუფთა. — რამდენიმე ჭიქი ნაყინი მარაგად იყილოთ. ფურგონში მაცივარი მიდგას.

— რას ამბობ! — წამოიძახა ხავსიწვერამ.

— რა კარგია! — ვაუხარდა წალანახევარას. — თან წავილოთ რვა კვირის მარაგი.

— ოღონდ ის არის ცუდი, — ვანივრძო მუფთამ. — რომ მაცივარი მაშინ მუშაობს, როცა ფურგონი დგას. ხოლო, როცა მიდის, ელექტროდენი ძლიერ აცხელებს მაცივარს.

— უუკ, — ამოაბზუილა წალანახევარიამ. — აბი, ნაყინი მაშინვე ვაღნება.

— რასაკვირველია! — თქვა მუფთამ.

— მაშ, არ ღირს მარაგის წალება, — დაფიქრებით წარმოთქვა ხავსიწვერამ.

— მეც ასე ვფიქრობ, — ჩაურთო მუფთამ. — მაგრამ არ მინდა ჩემი აზრი თავს მოგახვიოთ.

— საცაა ფეხები გამეყინება! — წამოიძახა წალანახევარამ. — იქნებ მუფთას მაცივარში ვიმითბეს?

— მაშ, წავიდეთ, — თქვა ხავსიწვერამ. — მართალი

გითხრათ, დიდი ხანია მუფონის მანქანის ნახევის სურვილი
არ მასვენებს.

— გმაღლობთ, — რატომღაც მაღლობა გადაუზადა მუ-
ფონამ.

და ისინი გზას დაიღვნენ.